

KAKAS 1.

Lektorált változat

A VERSELISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2017

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 24 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Ordas Andrea:

Gyuri és a kakasherepörkölt

II. helyezett lett:

Kutasi Horváth Katalin:

A szivárványon túl

III. helyezett lett:

Buday Anikó:

**Karcsi a szomszédból
című írása.**

Gratulálunk!

Kutasi Horváth Katalin: A kiskakas szökése

A baromfiudvarban mindenféle kis jószág élt viszonylagos békecsendben, egészen addig a bizonyos napig. Hogy melyik napig? Amíg teljesen nyilvánvalóvá nem vált, hogy ez az udvar ugyan megad mindent, amire csak szüksége lehet egy szárnyasnak, de...

- Mondd csak, te kiskakas, miért nem férsz a bőrödbe? Hát nem tudod, hogy csak reggel, délben meg este kellene kukorékolnod? Ehhez képest ma egész nap be nem áll a csőröd!

- És mégis mi jogon gágogsz bele a dolgaimba, te buta liba?

- Vigyázz a nyelvedre, és jóval nagyobb tiszteletet kérek! Honnan tudod, hogy holnap nem lesz szükséged a segítségemre?

- Miért, mi lesz holnap? - kérdezte a kakas szemtelenül.

- Azt hiszed, nem tudom, mire készülsz?

- Szerinted mire?

- Fogadok, hogy meg akarsz szökni!

- És mégis miből kombináltad ezt ki? - kérdezte még mindig hetykén, de alaposan meghökkenve a továbbra is barátságtalan kakas, akinek valóban többször megfordult az elmúlt napokban a fejében, hogy a baromfiudvaron kívül tágasabb volna, tehát világgá kéne mennie...

- Nem kell hozzá nagy ész! A szokottnál jóval többet és gyorsabban járkálsz fel-alá, feltűnően sokat csapkodsz türelmetlenül a szárnyaiddal, ellenségesebb vagy társaiddal, mint valaha, állandóan rúgsz, csípsz... Folytassam?

- Olyan kicsi itt a hely! - felelte a kakas kicsit barátságosabb, békülékenyebb hangon, amiből kiérezhető volt az el- és a beismerés is. Hogy pont egy libának kellett rádöbbennie, hogy nincs tovább, s hogy végre lépnie kell! Biztos másnak is - talán gazdájának is - feltűnt már furcsa nyugtalansága. Ezek szerint kirí, messze kitérnek a többiek közül. Nem feltétlenül a szépségével - bár hallotta, ahogy a tyúkok elismerően öszszesúgtak a háta mögött, s a baromfiudvar valamennyi lakója egyetértett abban, hogy igencsak szemrevaló kis jószág -, hanem a viselkedésével. Úgy érzi, már képtelen beállni a sorba, nem tud, nem akar alkalmazkodni... Mindinkább egyértelmű, hogy nincs itt tovább helye.

KAKAS 1.

- Sokan vagyunk, de megvan mindenünk! Ugyan mit kívánhatnánk még?
- Nagyobb teret, néha egy kis csendességet...
- Épp te mondd? Hisz te kelted a legnagyobb hangzavart!
- Igen, igazad van, de azt hiszem, ez amolyan tudatalatti segélykiáltás, panaszáradat volt...

A kiskakas egyelőre nem vallotta be, hogy csak hálával tartozik a libának, hogy végre felismerésre és elhatározásra jutott, de hangjában már megjelent a köszönet és segítségkérés, a baráti érzelem árnyalata, mikor újra megszólalt:

- Szerinted van esélyem? Tudnál segíteni?
- Ugye, ugye...
- Jól van, ne haragudj, tényleg olyan feszült vagyok napok óta, magam sem tudtam igazán, mi is a bajom, mit is akarok. Csak nem éreztem jól magam a bőrömben, és rajtatok vezettem le a feszültséget.
- Ami azt illeti, bizony nagyon a begyünkben voltál, többen a veszedet kívánták már, de tudod mit? Fátylat rá!
- Szóval segítesz?
- Ha jól meggondolod, akkor igen.
- Muszáj kipróbálnom, milyen odakint, még ha meg is bánom...
- Jól van. Holnap etetéskor, mikor feltáruul a kiskapu, helyezkedj ügyesen! Én majd elterelem gazdánk figyelmét. Célozd meg az árkot és a magasabb növényeket, bokrokat...

A kakas hálásan bólintott, miközben meglengette szárnyait, majd jót nyújtózkodott. Előbb a bal, majd a jobb lábát nyújtotta ki hátrafelé, ilyesmire már hetek óta nem volt példa, hisz nem volt túl jó a közérzete, de most - a libának hála - elégedettnek érezte magát. Az is igaz, hogy annyira izgatottan várta egész este és éjjel ébren a reggeli etetést, hogy még kukorékolni is elfelejtett. Sem este, sem hajnalban nem hallatta a hangját. Ezzel akár gyanússá is válhatott volna, de alaposan kifáradt a baromfinépség, így csendesen elpihentek egy-egy magasabb helyen, s a gazda és családja is békésen nyugovóra tért a fáradságos nap után.

Reggel olyan gyorsan történt minden, miközben a segítőkész liba műbalhét rendezett: szélesre tárt szárnyaival közeledett gazdája felé, miközben ok nélkül - féltékenységet és felháborodást mímelve - jól megcsip-

deste őt, majd menekülőre fogta a dolgot. A kakas már a tyúkhúrok között találta magát az árokban, a zűrzavarban pedig fel sem tűnt hirtelen, hogy egy kakassal több vagy kevesebb van-e a különféle tyúkok, a libák és a pulykák között, s hogy pontosan hányan is keltik az éktelen zajt.

A kakasnak jólesett a friss zöld, egyelőre még nem hiányolta a finomabbnál finomabb gabonaszemeket, elsődleges célja az volt, hogy minél rövidebb idő alatt minél messzebb kerüljön a baromfiudvartól, amit még soha nem hagyott el, ezért egy kicsit furcsán-idegenül élte meg a szabadságát.

Elnézett a szomszédos porták felé, és titokban mindenhol alaposan szemügyre vette a tyúkállományt, de meg kellett állapítania, hogy bár egy-egy szebb példány mindenhol akadt, összességében az ő kis baromfiudvara a legkedvesebb, a legbarátságosabb, a legotthonosabb, és nosztalgiával gondolt segítőtjére, a libára, akit nemcsak megkedvelt, hanem kifejezetten magvas jó pajtásának, szívbéli barátjának tekintett... Sokat gondolt rá, mikor az ellenséges kutyák megugatták - szerencsére a kerítés mögül -, mikor kitalálták, kívülállóknak érezte magát.

Kialakult benne valamiféle honvágy, ami még inkább felerősödött, mikor a giliszták, a rovarok és a zöldek mellett már egy kis búzát vagy rozst is evett volna végre, ami korábban oly természetes volt számára... Elmaradtak a kukorékolásai. Szokatlanul csendesen élte mindennapjait. Lassan megértette, hogy bármeddig mehet, mindenhol nagyjából ugyanazt tapasztalja, s hogy így sehova nem tartozik. Hiába szabad, ha bujkál, ha korog a gyomra, ha nem veszik körbe az ismerős kis taréjcsipkék, szakállkák, libanyakak, lemezes csőrök vagy úszóhártyás tappancsok, vagy akár homloknyúlványok, bár nemigen szerette a pulykákat...

Mikor - néhány nap alatt - erre a felismerésre jutott a kiskakas, addig-addig téblábolt, míg végül - szinte észrevétlenül - ott találta magát, ahonnan elindult, a megtépzott tyúkhúrok között, a szívének oly kedves udvarral szemközi árokban...

- Gyere csak, asszony! Nem fogod elhinni! Megkerült a kakasunk!

Miközben a gazdasszony elégedett örömmel hajtotta be elveszettnek hitt kis jószágát a többiek közé, izgatott örömmel súgtak össze háta mögött a tyúkok, s bár a pulykák és a libák többsége közömbösen szem-

KAKAS 1.

lélte visszatértét, jószándékú segítője elégedett mosollyal szólta oda hozzá:

- Tudtam, hogy vissza fogsz jönni!

- Akkor miért...

- Mert el kellett menned ahhoz, hogy rájössz: itt a helyed!

A kiskakas boldog kukorékolása volt csak a válasz.

Farkas Erzsébet: A házőrző kakaska

Az udvarom üresen állt
Hát vettem egy szép kakaskát
Nincs is neki semmi gondja
Felrepül a kakasdombra

Szép kakaskának csak egy a baja
Soha be nem áll a szája
Még a kukacok is elmenekülnek
E szörnyű hangtól ők is félnek

Nehezen alszom el az éjszaka
S már korán ébreszt a kakaska
Kimentem hát az udvarra
Nem jó kelni kakasszóra

Elkapom én hangos torkát
Letépkedem a szép tollát
A fazékban lesz a helye
Finom pörkölt lesz belőle

De a kakas gyorsabb nálam
Kőbe botlik az én lábam
Hasra esve mérgelődök
A kakas meg kiröhögött

Ott hagytam hát kukorékoljon
Már úgyis elrontotta a hajnalom
Egyszer aztán becsengettek
Mi célja van ennek az idegennek

A kakaskám nekifutott
Csípte őt ahol tudott
Az idegen elmenekült
Keze lába megsebesült

Nem jön hozzám több idegen
Messze elkerülnek engem
Elneveztem a kakaskát Bodrinak
Mert ő védi meg a házamat

Kühne Katalin: Kakas Karcsi és tyúkjai

Régen, amikor még Mártyi nagyszülei éltek, minden családi ház udvarán sok baromfi szaladgált. A kisfiúk csutkakatonákként játszottak, kalapjuk lapulevélből készült, a nádparipákat madzagistránggal, fűzfasípval irányították. Mártyi most visszaemlékszik azokra a gondtalan nyarakra, amiket náluk töltött.

Hajnalban kakas ébresztette mély álmából, azonnal ki is kelt kis ágyacskájából. Megnézte a baromfiudvart. A kendermagos tyúkok között egy kakas büszkén hirdette, ő az úr a portáján. Olyan volt, amilyenek megrajzolták a Kiskakas gyémánt félkrajcárja című képeskönyvben, amit nemrég kapott édesanyjától. Piros, cakkos taraja a felkelő nap tűzében tündökölt, szép színes tollait a szél borzolgatta. Igaz, törökbasza - nagy a hasa - nem volt a környéken, de a tyúkok körülötte csipegették a fű között szállongó, vagy a homokos talajon vánszorgó rovarokat, közben szüntelenül kotkodáltak. Jóízű falatkákkal jól megtömtek begyüket. Kakas Karcsinak minden napra jutott egy tyúkocska, aki-

KAKAS 1.

ben kedvét lelte. Este vele az élen, betotyogtak az ólba, Mariska, a gazdasszony elzárta őket. Reggel nagyanyja összeszedte a friss tojásokat, kiengedte a fűre őket. Finom reggelit készített a családnak. Félretett a tojásokból néhányat, amit majd felhasznál a vasárnapi süteményhez. Naponta többször magvakat szórt eléjük, amit a tyúknép azonnal felkapkodott. Vízet tett a soklyukú cserépedénybe, hogy leöblíthessék, amit eszegettek.

Karcsi minden reggel felköltötte, nemcsak őt, hanem az összes környékbeli madarat is, akik vég nélküli csicscsergésbe fogtak. A tyúkok káráltak egész nap, Karcsi peckesen illegette magát köztük, mint névrokona, az idős Károly bácsi, aki az utcán és a bálokon más asszonyok felé kacsingatott, mosolyával, meséivel és tréfáival elszórakoztatta őket. Ennek a férjek nem örültek, sőt, éppen ellenkezőleg, azonnal elé álltak, kihívták a ház elé és testi erejük birtokában megtorolták, amit ellenük vétett. Ez a kakaskodás a falusi összejöveleteken rendszeressé vált, sokszor pár pohár bor vagy pálinka után verekedéssel zárult, néha a bicskájukat is elővették.

Mariska nevéükön szólongatta tyúkjait, megszámlolta, mielőtt beteretle esténként óljukba. Egyik éjjel nagy zajra ébredtek. Buksi, a kölyök farkaskutya erősen ugatott. Kiment, hogy megnézzze, mi történt. Egy fiatal róka koma okozta a zűrzavart, a lécc alatt lyukat ásott, bejutott a tyúkok közé. Kakas Karcsi hiába kukorékol, próbálta megvédeni őket, akik eszeveszetten rohángáltak, kétségbeesetten verdestek szárnyaikkal, ijedten kotkodácsoltak. A róka koma addig futkosott, míg egyiküket sikerült elkapni. Szegény tyúk a szájából lógott ki, szárnya megsérült, vérzett. Mariska egy husáanggal azonnal rávágott a róka hátsójára, aki fájdalmasan óbégatott, így kiesett szájából áldozata. A gazdasszony kikergette a ravaszdit, jól eltángálta, nehogy még egyszer visszajöjjön. Róka koma ezt megjegyezte, többé nem ólálkodott náluk, más vadászterületet talált. Mariska bevitte a házba, bekötözte tyúkját, amíg meg nem gyógyult, ott tartotta. Etette, itatta, simogatta. Egy hét után visszakerült a többiek közé. Ő lett Kakas Karcsi legkedvesebb társa. Amikor kikeltek a tojásból a pelyhes csibéik, állandóan mellettük

ácsorgott mindkét "szülő". Ezek a pihepuha apróságok lettek Mariska unokájának, Mártnak kedvencei. Őbe vette mindegyiket, majd amikor tipegni kezdtek, követte, védte őket.

Márti városban élt, de minden nyáron itt nyaralt, élvezte a falusi életet. Segített a Maminak az állatok etetésében, az ól takarításában, de leginkább azt szerette, ha egy-egy csibe az ölében pihent. Amikor Kakas Karcsi kukorékolt, azonnal felkel, összeszedte a kertben a lehullott gyümölcsöket, bevitte a pincébe. Kis locsolójával megöntözte a virágokat. Örült, ha Karcsi előtte "pávaskodott". Gyönyörködött színpompás kék-zöld tollaiban. Látta, hogy Karcsit szeretik és tisztelik a tyúkok, mert rendet tud köztük tartani és vigyáz rájuk. Úgy gondolta, hasonlít apukájához, mert ő is ezt teszi. - Ezt ugyan csak felnőtt korban mesélte el neki, amin jól nevetett édesapja. Feleségének élcelődve mondta: "Ha én vagyok a kakas, akkor te vagy a tyúkanyó."

Kakas Karcsit Mártnál többé nem látta. Nagyszülei a közelükbe, a városba költöztek, nincs már se tyúkjuk, se kakasuk. Ő viszont gyakran jár barátaival a hegyekbe, ott is alszanak, járják az ösvényeket. Az ilyen túrájukon az út melletti fűben fácánkakasokat - vagy fajdkakasokat? - láttak, illegették magukat, szép szárnyukat kiterjesztették, hajlítgatták, mintha táncot járnának. Így próbálták táncukkal meghódítani a tyúkokat. Ezt a táncot Mártnál mobiltelefonjával fel is vette, hogy ott-hon majd gyönyörködhessen benne. Egyik este későn mentek hazafelé. A sötét úton autójuk lámpája megvilágított egy fajdkakast, ott billegett, mintha nevét nem hazudtolva, süket lenne, nem hallotta az autó zúgását. Megijedt, megállt. Miklós, Mártnál barátja már hiába fékezett, elütötte. A csodás táncnak szomorú vége lett, ott feküdt mozdulatlanul a kakas. Mást nem tehettek, megálltak, egy takaróba borították a testet, bízva abban, hogy nem pusztult el, indultak tovább. A kakas azonban nem maradt életben. Tudták, hogy minden hiába, és azt is, hogy nagyon finom sült lehet belőle. A természet ajándéka. Megfosztották tollaitól, amit egy vázába tettek, ami azóta is lakásuk díszeként őrzi ezt a kalandot. A sültet is elfogyasztották, és bocsánatot kértek tőle gondolatban, hogy ha nem is akarattal, de elvették életét.

Az állatokat sokszor emberi tulajdonságokkal ruházzák fel. A baromfiudvarban csak egy kakas lehet az úr, mint ahogy az emberek családjában is egyetlen férfi. Kivéve azokat a közösségeket, ahol a nők uralkodnak, rendszerint a legidősebb, legokosabb asszonyok. A háremekben a szultán több feleséggel, háremhölgyel rendelkezik, akiket váltogatva látogat meg éjszakánként. A szultának nem szólhatnak bele férjük uralkodásába, el kell viselniük, hogy kegyeiben másokat is részesít. A civilizált társadalmakban már egyenlőek a nők és férfiak. Közös céljaik vannak, közösen döntenek, mindketten a családjukért dolgoznak. Ami nem változott évezredek óta sem: a férfi célja mindig a nő meghódítása. Ez vitákat, harcokat jelent. A kakaskodó férfiak közül mégsem az győz, aki erősebb, mozgékonyabb, találékonyabb, hanem az, akit a nő kiválaszt. Ez lehet a megoldás a jövőben is, mert a nők nem küzdenek a férfiakért, megvárják, amíg rájön, hogy őket kell megnyerniük. A nőknek az a legfontosabb, hogy megbízható, megértő, gondoskodó társuk legyen, aki élete végéig mellette marad, együtt nevelhetik fel gyermekeiket. Az ilyen férfi nem néz más nőkre, csak a felesége számít, őt szereti, ugyanúgy, mint amikor először meglátta. Természetesen ma is vannak olyan férjek, akik többször házasodnak, vagy hetente megcsalják őket, de olyanok is, akik agglegényként öregednek meg, mert kedvelik a változatosságot. Ők nem képesek arra, hogy egy asszony mellett éljék le életüket. Őket Kakas Karcsinak nevezhetjük, mert vélt vagy valódi kalandjaikról kukorékolnak, erre büszkék is.

Én nem kedvelem őket. Lehet, hogy a többi kakaskodó férfi számára mindez természetes, a férfiúi gőg nem ismer határokat. Én maradok a Tyúkanyó névnel, nem szégyellem, hiszen minden nő anyává szeretne lenni, kis "csibéit" pátyolgatni. Ez minden nő igazi álma, boldogsága.

Torma Zsuzsanna: Kevés a kakas

Régen majdnem minden háznál
Voltak tyúkok, kakasok,
Főleg a tanyasi portán
Volt kukorékolás, sok!

Hajnalban már elkezdődött
A nagy „kakasdalárda”,
És felváltva kukorékolt
Mind a másik „szavára”.

Úgy gondoltam, lefölnözn
Akarják a másikat,
Megmutatni akarták, hogy
Melyik hangja hangosabb!

Kukorékolásuktól az ember
Álmos szeme felpattant,
Ébresztőóráként szolgált
A reggeli kakashang!

Manapság már faluban is
Ritkán lehet hallani,
Nincs ki kakast, tyúkot tartson,
Ezt biz' be kell vallani!

Kihalnak az emberek,
Kik baromfit tartottak,
Fiataljaink meg lassan
Egyre-másra elfogynak.

Ki-ki városokba készül,
A falvakat elhagyva,
Ki jobb életet remélve
Elvándorol Nyugatra.

Aki maradt, s már öregszik,
Nem tart tyúkot és kakast,
Boltban vásárolják meg a
Kukoricát ritkán látott

- ám de eszik sok-sok tápot -,
Nem is mindig frissnek látszó,
Vízzel gyakran felfúvatott
Tyúk- és kakashúsokat!

Én még tudom, milyen volt
A tengerivel etetett
Kakashús, és a családunk
Jó pörköltet ehett!

Kutasi Horváth Katalin: Napóleon bukása

Úgy este hat óra felé egyszerre csak szóváltásra lettem figyelmes. A szomszédos udvar egyik szegletében nemrég még egyedül, békétlenül kapirgált egy természetes, igen formás, amolyan ugyancsak fazékba való, gyönyörű színes farktollazatú, ám kissé megtépázott kakas. Éles sarkantyúja véres volt, és aki közelebbről megszemlélte, érzékelhette a csipkedések nyomait, megállapíthatta, hogy több sebből is vérezhet, annak ellenére, hogy tollai elfedik sérüléseit. Bár a kukoricát is erősen kedvelte, most inkább a búzát keresgélte. Miután egy kis vizet is felszippantott, felemelte a fejét. Ekkor lépett oda és szólította őt meg egy idegen:

- Szervusz, te kiskakas! Tudod-e, mi az oka száműzetésednek?
- Szervusz, te kis nyakas riporter! Ki mondta, hogy száműztek?
- De harcias kedvedben vagy még mindig!
- Megtudhatnám, ki vagy te, s honnan eresztettek?
- Igazad van, elnézést... Tóth Jakab vagyok a Baromfiudvar című laptól. Bemutatkoznál az olvasóknak?
- Napóleonnak hívnak.
- Hallottál a druszádról?
- Arra a korzikaira gondolsz, akinek olyan nagyon furcsa taréja volt?
- Igen, a híres hadvezérre a jellegzetes kalapjában... Hasonlítasz rá? Kérdemelted, büszkén viseled a neved?

Mielőtt válaszolt volna, Napóleon szokásának megfelelően jó hosszasan kukorékolta, most is megjelölte területét. Igaz, egy kis csorba esett a becsületén, de semmiképp nem akarta elismerni. Életre-halálra harcolt, egyáltalán nem törődött kapott sebeivel. Idáig mindig győztesen került ki a viadalokból, tehát úgy döntött, most sem fog behódolni. Borzasztóan féltékeny volt a két fiatalabb kakasra, és még mindig heves nemi ösztöne csak kevésszer hagyta nyugodni, soha nem válogatott különösebben a tojókban, bár el kell ismernie, a nagyobb, húsosabb tarajú tyúk valahogy mindig vonzóbb volt a számára. A mai - kevésbé fényes - ütközet után így minden józan logikával szemben elhatározta, hogy hiába emelgeti bármelyik vetélytársa is a szárnyait, hiába borzolják fel farktollaikat, ő bizony nem görbíti be nyakát, nem hajlítja be lábait, nem fogja tollait a testéhez húzni!

- Napóleon! Ha kikukorékolad magad, válaszolsz esetleg?

Valamelyik tyúk a beálló csendben távolabb mintha kotyogott volna, ez majdnem elvonta Napóleon figyelmét, de aztán elgondolkodva így szólt:

- Hogy hasonlítok-e rá? Hát én sem válogatok a fegyvereimben! Én sem ismerek lehetetlent! Az ő kezdeti éleslátását a harctéren a végén már elhomályosította ambíciója. Így jobban belegondolva, azt hiszem, ez rám is igaz. Valahogy nem volt szerencséje a szerelemben. Szerintem ezen a téren ügyesebb vagyok. Hányszor táncikáltam egy-egy tojó előtt megérintve egyik szárnyammal (a jobbal, mert jobbszárnyas vagyok) a földet! Mily nagy élvezettel ugrottam aztán a hátára! Micsoda kéjjel kapaszkodtam a nyaki tollazatába!

- Értem, értem... Napóleon, legyünk tapintattal a szégyenlősebb olvasókra is!

- Mindenki tudja, hogy lesznek a kiscsibék...

- Igen, de beszéljünk inkább róluk!

- Huszonegyszer köszöntöm a napot, mire kibújnak a tojásból.

- De nem mindegyik tojásból lesz ilyen pehelyruhás drágaság!

- Persze, hogy nem! Ahhoz kellek én is! Folytassam mégis?

- Folytasd csak, de inkább a picinyekről mesélj!

- Különbek ám, mint a tieitek! Rögtön maguk szedegetik a magvakat, azonnal követik anyjuk hívó szavát, a szárnya alá menekülnek, pár nap

KAKAS 1.

múlva meg, ahogy kinőnek az evezőik, rövidebb távra tudnak már repülni is!

- El kell ismerni, igazad van! Mondd csak, miért mozgatod a fejed egyfolytában előre-hátra, miközben beszélgetünk?

- Tudod, meg kell mondanom, nem valami jó a térlátásom! Így próbálok mindent feltérképezni...

- Úgy látom, jobban szereted a búzát, mint a kukoricát.

- Nem vagyok túl válogatós, szeretem az árpát és a rozst is.

- Hogy állsz a zabbal?

- Hát egy kicsit zabos vagyok.

- Nem úgy...

- Tudom. Jöhet a zab is!

- Miért kapingáltál, ha ott van a sok finom mag?

- Hátha akad egy kis giliszta, csiga, rovar... A változatosság gyönyörködtet.

- Ó, hát nemcsak beszélsz a nyelvünkön, de filozofálgatsz is?

- Ti azt hiszitek, ne is tiltakozz, hogy a tyúkok buták. Hogy tudnánk megküzdeni az előítéleteitekkel?

- Azt hiszem, ezzel az interjúval te az első lépéseket már megtetted ez ügyben.

- Örülök. Mire vagy még kíváncsi? Lassan lepihennék. Nehéz napom volt.

- Látom a nyomait.

- Erről nem szívesen beszélnek.

- Rendben, mesélj végül egy kicsit a porfürdőzésről, kérlek, bár gondolom, asszonyaitok az igazi szakértői!

- Asszonynépség! Nálatok is mennyit piperézkednek! - csóválta meg fejét Napóleon, miközben csak úgy rengett a szakállkája! - Hogy lehet azt kivárni, míg tollaikat eligazítják, és mennyit csapkodnak, rázkódnak, fészkelődnek a porban!? A csőrüket is jóval többször tisztogatják, húzogatják, mint mi... És többet is jártatják!

- Te magad is látod, mennyi közös gondunk van, sorsunk alig különbözik, Napóleon!

- Persze, csak mi nem vesszük el a gyerekeiteket, nem szabályozzuk, hogy kihordjátok-e őket, nem zsúfolunk össze kis helyen, nem eszünk meg benneteket, és...

Tóth Jakab szava elakadt a megdöbbenéstől, amire pályafutása során még nem volt példa. Napóleon pedig - ha már belekezdett - folytatta a vádözönt:

- ...elszeditek tyúkjaink tojásait. Kitekeritek a nyakunkat, megkopasztotok minket, a fazekaitokban végezzük, jóízűen kanalazzátok a belőlünk készült, utánózhatatlan ízű levest, vagy élvezettel tépítetek, harapjátok, vágjátok a finom sülteket, a paprikás csirkéről nem is beszélve...

- Tehát tudod, mi vár rád, és mégis szóba álltál velem?!

- Én arra születtem, hogy megegyenek, te pedig arra, hogy megegyél... Nem kerülhetjük el a sorsunkat, jobb, ha elfogadjuk korlátainkat, és azon belül - amíg lehet - teljes mértékben kihasználjuk szabadságunkat, s nem kérdezzük, miért van így. Egyszer elbukunk vagy elbuktatnak minket, lejár vagy épp megkezdődik a szolgálatunk. Végül mindenkire sor kerül...

Tóth Jakab fejet hajtva és elgondolkodva távozott a különleges interjú színteréről, annyira elmerengett, hogy vissza se nézett, hisz nagyon régen érintette meg ennyire mélyen egy beszélgetés. Elfelejtett beköszönni a gazdához, aki megengedte, hogy a riporter szóra bírja az ő különleges kakasát. Így Tóth Jakab azt sem hallotta, ahogy a gazda oda szól a feleségének:

- Akármilyen csodakakas ez a Napóleon, neki már befellegzett! Ne is akarj lebeszélni, asszony! Azért is hagytam, hogy a Baromfiudvarban megörökítse őt ez az irkász! Minden csoda három napig tart csak. Jövő vasárnap ő lesz a terítéken, Ilonám!

Dabóczy Gergely: Egy hős kakasról

A szemétdobján kapirgálva
Várta Ő, csak egyre várta,
Hogy a hátsó udvar régi bája,
A birodalma láthatára,
Újra szép és nagy legyen.

Szekér elé nincs befogva
Két szép ökör, és az ólba'
Nem nyerít a két „lópofa”,
Fakó s Szürke, „elnyargaltak”,
El, örökre.

Mert a gazda jól eladta,
A disznókat is mind fölfalta,
Üres már a tojófészek,
Előregszik a tenyészet,
Nem gondozza senki.

Megritkult a háreme is,
Tyúkjainak hűlt helye sincs,
Egy-két vénség kapar, mint Ő,
Mindenkit elnyűtt az idő,
A vasfog rágja.

Itt még régen csikó rúgott,
Tehén bőgött, galamb búgott,
Rikoltozott a pulyka hangja,
Kacsa úszott a patakba',
Ma már nincs itt semmi.

A rossz gazda mind elitta,
Amit lehet, mind eladta,
Mind megette, amit tudott,
A többi meg a tolvajok,
Mind elhordták a tanyát.

Szemétdobján körbekémlél,
De nem lát jól már a szemével,
Örül is tán, ha nem látja,
Sánta lábbal kapingálja
A hátsó udvar romjait.

Aztán inkább arra gondol:
Ha itt macska sem dorombol,
Ha az egerek az urak itten,
Hát, nem maradok itt én sem,
Elmegyek!

Sarkantyúját felcsatolja,
Szemétdombját hátrahagyva
Háttra sem néz, úgy, de úgy megy,
Mintha nem is lenne tele a begy
Haraggal és „szomorúval”.

Otthagyja a birodalmát,
Az összedőlt szegény tanyát,
Inkább vándorol, mint várja,
Mikor legyen vacsorája
A rossz gazdának, soha!

Azóta is vándorol,
Új otthont már nem lel sehol,
De jobb így, mint egy forró tálban,
Nomád lett a vén korára,
De nem bánja!

Van még egy-két évem hátra,
Inkább megyek, meg sem állva,
Szertenézek a világba',
S arra, hol a szükség látja,
Segítetek!

És így történt, hogy híre ment ám
Egy kakasnak, ki néhanapján,
Feltűnt itt-ott és más tanyán,
Segített apraján, nagyján
A lábos elől megszökni.

Régen történt, nem él ma már,
Erdőszélen zöld a határ,
Ott egy nagy kő, alatta Ő,
Sok menekült szerette hőn,
Mindnek hőse volt.

Száz szónak is egy a vége,
Jót teszel, várj jót cserébe:
Nevét kőbe vésvé őrzi a kegy,
Így lett hősünk neve:
Old Begy.

Győri Nagy Attila: Bodri

Anna gyakran böngészett a neten új receptekre vadászva, szeretett különleges ízeket kipróbálni, és szerencsére szerelme, Zoltán is partnere volt ebben. Talált is egy izgalmasat, amit eddig még sose próbált, így fogta bevásárlókosarát és kiment a piacra. Hamar elkészült a fogással, türelmetlenül várta haza párját, mert kíváncsi volt, milyen arcot vág hozzá. Na de náluk semmi se történik csak úgy egyszerűen, minden apróságot megfűszereznek egy-két poénnal. Ettől voltak igazán összeillőek, mindkettőjüknek remek humora volt. A laptopja böngészőjébe beírta a kínai különlegességek szót, majd miután megtalálta, amit keresett, úgy hagyta. Zoltán első dolga volt a cipője levétele után az e-mailjei átnézése. Ez most is így történt, pontosan, ahogy Anna eltervezte.

- Mit főztél ma, drágám? - szólt ki a konyhába.

- Hortobágyi palacsintát. De már jöhetsz is, megterítettem.

Pár perc múlva az asztalnál ültek és rozéborral koccintottak. Szerettek együtt étkezni, legyen az ebéd vagy vacsora, és igyekeztek is úgy alakítani munkájukat, hogy erre minél többször kerüljön sor.

- Azt gondoltam, kitalálsz megint valami újdonságot - mosolygott szerelmére.

- Ez pontosan így is történt. Nem szokványos hortobágyit csináltam. Kíváncsi vagyok, felismered-e, milyen húsból készült? Szerintem jó lett, nekem ízlik.

Zoltán nekilátott az ebédnek, kóstolgatta alaposan, de minden tippje mellélőtt.

- Szerintem ez valamilyen belsőségből lehet, más a textúrája, nem olyan omlós, puha. Mindenesetre finom. Áruld már el, mi ez!

Anna elmosolyodott, eljött az ő ideje, és ezt ki is fogja élvezni mara-déktalanul.

- Hát jó, elárulom, ha nincsen több ötleted. Ma reggel böngésztem a ne-ten különlegességek után kutatva, és a távol-keleti konyhában találtam ezt az alapanyagot. Fura, sose gondoltam volna, hogy a kutyahús is ugyanolyan hús, mint a többi, és mennyi étel készíthető belőle! - sike-rült teljesen komolyan elmondania, amit már előre ki tervezelt.

Zoltánnak beugrott a laptopon látott oldal, majd pár másodperc alatt kiment a vér a fejéből és elsápadva nézett rá. Nem tudta, mit gondol-jon, csak reménykedett, hogy egy rossz vicc áldozata lett. Nézte sze-relmét, aki nyugodtan falatozott tovább, és ettől még riadtabbá vált.

- Hol van Bodri? - szinte öntudatlanul jött elő belőle a kérdés. Legtöbb-ször már a lábaira ugrált fel kis kedvence, mihelyt belépett a kapun. Előfordult, hogy nem látta meg azonnal, ha mélyen aludt, vagy épp csa-vargott a szomszéd kutyáival, így nem is tűnt fel eddig a hiánya.

- Drágám, tudom mennyire szereted Bodrit, ezért is gondoltam, ha már kipróbáljuk a kutyahúst, akkor legalább ő legyen az. Azt írták a neten, hogy a kínaiaknál ez gyakran előfordul. Bár, hozzáteszem, be van til tva. De hát mi imádjuk a tiltott dolgokat, nem igaz? - remekül színészke-dett. - De miért vagy olyan sápadt és miért vágsz ilyen rémült képet? Rossz ötlet volt? Jaj, ne haragudj, drágám! Csak gondoltam, ez igazán különleges lesz. Kapsz másik kutyát helyette.

A férfi szemei megteltek könnyel, szeretett volna ordítani, de nem volt hozzá ereje. Halkan szólt feleségéhez:

- Mondd, kérlek, hogy ez csak vicc volt. Szépen kérlek, mondd!

Anna ránézett, és bár annyira élvezte a siker ízét, mégis látva férje el-keseredettségét, megsajnálta.

- Na jó, 1-0 ide. Bodrit elvitte Szilvi sétálni, amit eszel, az pedig kakas-tökéből van. Megcsináltam pörköltnek, majd összeturmixoltam - odahajolt hozzám, nyomott egy csókot a homlokára, de bármennyire is sajnálta urát, hatalmas kacaj tört fel belőle.

Pap Mária: Szultán

Barna - piros - bordó - fekete -
csillogó - ragyogó tollú,
hatalmas tarajú,
zöld farkú kakas,
akinek neve Szultán,
kukoricát rikkantott.

Egy csinos tyúk,
neve Ilus,
rácsodálkozott:
Mily orgánum!
Mily észveszejtő, káprázatos jószág!
És a sarkantyúja!
Büszke tartását az adja!
Ó, te első számú, te császár!
Imádom a neved is: Szultán!
Kitty -kotty... így ábrándozott.
Párod lennék,
gondolta, még
sétálnék is veled,
melletted lennék büszke feleség,
nem oly fényes és szépséges, mint „fenséged”,
de odaadó és rendes,
és adnék kukoricát neked, kedves,
kaparnék kukacot ki a földből,
kitty -kotty,
raknám lábad elé, szeretetből.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

A barna - piros - bordó - fekete -
csillogó - ragyogó tollú,
hatalmas tarajú,
zöld farkú kakas,
akinek neve: Szultán,
csak basáskodott,
páváskodott,
fennen hordta sárga csőrét,
terelte, zavarta a megannyi sóvár, süldő csirkét.

A tyúk, Ilus, udvarolhatott:
Szultán nem csak őutána futott.

Nos, először Ellát, a fehér tyúkot,
majd Juliannát, a tarka tojót,
aztán meg Izabellát, a kendermagost fogadta kegyeibe.

Ezeknek táncolt eleinte,
ám mások is következtek!

Kamilla, a kis barna,
és Lujza, a fekete is megszedítette.

Ó, minő végletek!

Mily csodás választék!

Pazar, odaadó baromfinétség!

Ő méltó hozzá, ezt érdemli,
háremét elkényezteti.

Ó, de annyi baj van a tyúkeszűekkel!

Mindegyik oly kotnyeles!

Szószátyár és szemtelen!

Folyton kapargálnak, szemétkben turkálnak...

Odaparancsolta hát a homokba őket:
fürödjének meg!

Csak az az egy Ilus
stílusa
tetszett legjobban néki...

ő igazán egyedi:
zöldes - fekete csíkos tolla fénylő barnával:
csábította...
nem volt sovány, nem volt kövér,
szíve közepében Szultán képe elfért...
Szultán, ha ránézett, megtáltosodott.
Lebegtette szárnyát,
ágaskodott,
kurjantott,
feledte Ellát, Juliannát, Izabellát,
lejtette táncát most már egyedül csak Ilusnak.

Ilus tojt már tojást, fészekaljnyit.
Olyan féltőn,
álmodozva férjéről,
pelyhes kiscsibékről,
ráült,
melegítette, keverte, kihűlni nem hagyta,
ki is kelt a fészekalja...
Kitty - kotty, nőjetek!
Közületek a legszebb kakas Szultán vetélytársa lesz!
Az én fiam! Aki majd szépen lepipálja apját!

Úgy lett!
De még mielőtt vének lettek volna,
a gazda kése nyakukat csontig „simította”.
Piros vérük csordult,
csillogó tolluk porba hullt,
és akkor:
egy új,
egy ifjú Szultán
harsány hangján
kukorikút rikoltott.

Jártó Róza: Önfeláldozás

Lassan, de az újonnan vett házunk udvarát is benépesítjük. Egypár tyúk, pár liba, pár gyöngyös és persze az elengedhetetlen udvari őrmester, a kakas.

Ahol eddig éltem, a tanyám előtt elsuhanó autók, buszok utasai mindig is elragadtatva nézték, ahogy a kerítésem nem futóvirágok díszlenek, hanem a sorban ülő gyöngyösök, akik - mintegy vigyázva az udvart - őrködtek a kintről beleső veszedelem felett. A kakas meg ugye az udvart védte, hogy még a kutyáim is haptákba vágták magukat, ha a kakas úr úgy akarta.

Ott a tanyán a kacsákra se volt gondom. Reggeli etetés után szépen sorjázva elmentek a hátsó ajtóhoz, amit kiártam nekik, és eltotyogtak a mintegy ötszáz méterre levő békatóhoz, ahol a napjaikat töltötték. Este meg hazajöttek. Hogy meg ne sértsenek, ettek egy picit a beázta-tott darával összekevert, apróra vágott marharépaevélből, és már mentek is aludni a helyükre.

Amikor meghallottam, hogy dudál a menetrend szerinti busz, kisiettem a kapu elé, és ott a sofőr és pár utas leadta a rendelését tojásra és pulcolt baromfira, amit egy kis cetlire írtak, nemegyszer hozva a tojástartót is. Feltettem a gázra a kopasztáshoz a vizet és mentem a szembe tanyára Julikához, aki a baromfikat elkészítette kopasztásra. Én csak innentől kapcsolódtam be az „üzletbe”, mert dehogyis vágtam volna el azoknak az állatkáimnak a nyakát, amiket előzőleg etettem, itattam, simogattam.

Persze nemcsak baromfik voltak a tanyán, de disznók, malacok és persze - az udvar zöld felületének a rendezése okán - pár birka is.

Mikor beköltöztünk a városi házba, ezeket a jószágokat mind le kellett vágnunk, illetve el kellett adnunk. Amit be tudott a család tárolni, azt a fagyasztóba tettük, de a nagy részét a húsnak is eladtuk.

Mindig is vallottam, még a tanyán is, hogy az nem igazi baromfiudvar, ahol nincs legalább egy kakas. Itt a városi házban ugyan nem lehetett

KAKAS 1.

annyi baromfi az udvaron, amennyit szerettem volna, de itt nem is volt akkora kereslet se a többlet pipihúsrá, se a tojásra. Így bármilyen fájó szívvel is, de le kellett csökkentenem a baromfiállományom. Egy darabig nem is gondoltam arra, hogy legyen egy kakas is. Elégnek tartottam az udvar felügyeletére a két kutyát és a három cicát, amiket magam köré gyűjtöttem.

A tyúkocskáim között volt egy gyönyörűséges kendermagos is. De bármilyen szép is volt, csak díszbe lett az udvarnak, hasznát semmit se hozott. Akkor gondoltam arra, hogy csak kéne ide egy kakas is. Meg is vettem drága pénzért. Mikor hazahozva kiengedtük a zsákból, körbenézett és egyből kinézte magának a kis kendermagost.

Onnantól elválaszthatatlan lett a két jószág. Lehet, hogy ez baromfi-szerelem volt első látásra, de az is lehet, hogy direkt az én bosszantásomra történt.

Mert hogy tojás a kendermagostól ez tán se volt. Így megmondtam neki:

Vagy teszi a dolgát, vagy ő lesz a következő vasárnap a tyúkhúsleves alapja!

Hogy a fenyegetésem volt-e hatásos, vagy ki tudja, de pár napra egy kicsi tojás várt a kendermagos szalmával kibélelt fészkeben. Másnap még egy, és már jó nagy és formás tojás, és ez így ment minden nap.

Mikor megjött a tavasz, a kis kendermagosom kotlani kezdett. Rögtön alá is rendeltem tizenkilenc tojást. Aztán az elkövetkező huszonegy nap alatt folyton lestem, hogy minden rendben van-e. Valami oknál fogva a szép kakasom is oda-odament a kutricához és megnézte a kendermagost. De a kis kendermagos csak az ő kis tojásba rejtett pipikéivel tördődött. Néha felállt, megforgatta a tojásokat, ivott pár korty vizet, csipegetett pár szem magot, aztán már ült is vissza a tojásokra, gondosan betakarva azokat.

A huszonegyedik napon aztán repedni kezdtek a tojások. Estére tizenkilenc szépséges, pelyhes csibe forgolódott a kendermagos tyúkocska körül. Az meg boldog örömmel tárta ki a szárnyait, hogy az alatt melengetse az ő picikéit.

Csibehálóval bevont borító alá helyeztem a kendermagost és magukra hagytam őket, hisz a konyhámból is hallhattam a kendermagos hangját, ahogy hívogatta az egyre bátrabban elsétafikáló csibéit.

Nyugodt voltam, mert a kakas se ment túl messzi a kis baromficsaládtól. Hittem, hogy az apai ösztön erősödhetett meg benne.

Átmentem a sarki boltba, egy kis ezért-azért. Mire visszaértem, valami furcsa dolog fogadott az udvaron. A két kutya erősen csaholt, a kakas meg ott feküdt a kendermagos kutricájától olyan három méterre, kinyúlva, a csibék meg az anyjuk szárnya alól pillantgattak ki.

El se tudtam képzelni, hogy mi történhetett.

A két kutya biztos nem ment be a baromfik udvarába, hogy ők legyenek a ludasok ebben a pusztításban. Odamentem a kakashoz, hátha tudok valamit segíteni. De már nem tudtam.

Akkor a kakas elernyedt szárnya alól egy pelyhes kiscsibe nézett ki. A markomba véve vittem oda a kendermagoshoz, biztosra véve, hogy a pici életét a hős kakas mentette meg, bármi is lehetett a támadó, aminek pipihúsrá fájta a foga.

Kutasi Horváth Katalin: A monogám kiskakas

Volt egyszer egy kiskakas,
Elég gőgös, sőt nyakas.
Tiritarka tollakkal
Perlekedett sokakkal,
Legyezgette szárnyait,
Ijesztgette társait.
Nem tudta a gazdája,
Milyen is a fajtája,
Monogám volt a kakas,
És mint mondtam: jó nyakas.

Minden rendben volt vele,
Szépen nőtt a kis begye,
Kapirgált és szemezett,
Bemutatót rendezett:
Farktollait kellelte,
Szakállkáját lengette,
Nagy taraja piroslott,
Sarkantyúja csikorgott,
Csodálták a külsejét,
S különleges énekét.

Kukorékolt a kakas,
Hangja mély volt, majd magas,
Változott a hangszíne,
El is terjedt jó híre.
Kotkodácsolt minden tyúk,
Finom lett a csirkehús,
Tojáshalmok meredtek,
A pulykák is nevettek,
Gáogtak a kis libák,
S nem okoztak galibát.

Tetszett ő a tyúkoknak,
Nem is egynek, túl soknak,
De ő egyel szemezett,
Mindig egyet keresett.
Háremet ő nem akart,
Minden rovar kikapart,
Odavitte Helénnek,
Így kérte meg nejének.
A többire nem nézett,
A dolgával nem végzett...

Szép kis tyúk volt a Helén,
Édes taraj a fején,
Kotkodácsol t hevesen,
Bólogatott kedvesen.
Elfogadta ő Artúrt,
Aki neki rovar t túrt,
A többiek káráltak,
De ők mégse hátráltak.
Próbálkozott a gazda,
Átkot szórt a kis gazra.

Más tyúk neki nem kellett,
Akármilyen szép fejlett...
Volt egy másik kiskakas,
Bár ő nem volt ily' nyakas,
Az iramot nem bírta,
Mély bánatát elsírta.
Mit csináljon a gazda?
Haragudott a gazra.
Tekerje ki a nyakát?
Száműzze a kakasát?

Sok-sok kérdés mérkőzött,
Ám szívébe férkőzött,
Benne volt Artúr helye,
Ha nem is volt több neje.
Békén hagyta ő a párt,
Bár így kissé rosszul járt.
Még egy kakast kerített:
A másíknak segített,
Így bírták az iramot,
S nem kap tak szívrohamot.

Helén jól élt Artúrral,
Jóban voltak az úrral,
Büszke volt a gazdájuk,
Gondot viselt ő rájuk.
Csodájukra járt a nép,
Tudniillik milyen szép:
Artúrnak csak Helén volt,
Szíve mindig helyén volt.
(Ha monogám a kakas,
Hiába vagy te nyakas...)

Holécziné Tóth Zsuzsa: Misi esete a kopasz nyakú kakasokkal

Ez a történet több mint ötven éves - bizonyos részleteit már jótékony homály fedi -, de még mindig őrzi a családi emlékezet. A történet idején párom még talán iskolába sem járt, az orgoványi tanyavilágban élte a tanyasi gyerekek boldog, gondtalan életét. Ne gondolja senki, hogy ez unalmas volt, hiszen ott volt a rengeteg állat: a malacoktól a tenyészbikáig - aki egyszer elszabadult a pályvájáról és felkergette a szőlőt kapáló asszonyokat a diófára, és addig őrizte őket, míg Misi az édesapját be nem hívta a szénakasfalásból, mert Dani csak neki fogadott szót. De ott volt a kádárműhely, ahol faragni lehetett, vagy a nádas, az erdő, a határ: mind-mind nagyszerű hely a játszásra, bújócskára, melyhez a környékbeli tanyákról két jó pajtás is akadt.

Azért mondom el mindezt, mert a mai gyerekek már el sem tudják az életet képzelni a virtuális világ: a filmek, az "Xbox live" és egyéb „kütyük” meg a rengeteg játék nélkül, pedig higgyétek el, mi teljes életet éltünk a mesekönyveinkkel, rajzfüzeteinkkel, a magunk készítette barbaruhákkal, vagy akár a kiscicák, kiskacsák boldog tulajdonosaként is.

Visszakanyarodva Misi történetéhez, arról akartam mesélni, mi történt akkor, amikor Ő még iskolás sem volt, de már elég nagy ahhoz, hogy 1-2 órára magára hagyják, amikor kimennek szőlőt kapálni. Az történt, hogy játék közben eszébe jutott, milyen jó lenne megmutatni Jóska barátjá-

nak azt a szép kis aranyláncot a csöpp kereszttel, amit pár nappal korábban a pesti keresztmamájától kapott. Bement hát a házba, és elkezdte keresni, vajon anyukája hová is tehetette. A hálószobában az ikerágy mellett volt egy háromszárnyas tükör, amely alatt asztal állt több fiókkal. Ezen az asztalkán volt három faragott doboz - még az ő kádár édesapja készítette őket, amikor az anyukájának udvarolt - ezekben kezdte keresni, és már a másodiknál sikerrel járt: édesanyja fülbevalója mellett ott volt selyempapírba csomagolva a becses ajándék. Megörült, hogy ilyen gyorsan megtalálta, és szaladt ki vele az udvarra. Útja a baromfiudvaron át vezetett - mert Jóskáékhoz erre lehetett a leggyorsabban átmenni -, amikor eszébe jutott, hogy legjobb lenne a nyakába tenni a láncot, mert a Jóska így biztosan elhiszi, hogy az övé, nem a nővéréé. Megállt hát az udvar közepén, és a nyakába illesztette a láncot, majd megpróbálta a csatját bekapcsolni. Ebben a pillanatban a háta mögött a bakpulyka óriási „durrogással” elkiáltotta magát, mire Ő megijedt, és a láncon átfűzött kis keresztet leejtette a porba. Persze más se kellett a körülötte álló, örökké éhes baromfinak: egyszerre többen kaptak a „csemege után”, és Misi úgy látta, hogy valamelyik kopasz nyakú egyetlen pillanat alatt elnyelte a kis keresztet.

Kétségbeesve rohant ki az udvarból, egyenest a szőlőbe, hogy szüleinek elpanaszolja a történeteket. Mindketten otthagyták a munkát, és követték a megszeppent fiút, hogy mutassa meg, melyik kakas volt az, de bizony ő nem tudta eldönteni. A fiú néhány jól irányzott fenékre csapással megúszta a dolgot, de a kopasz nyakúak nagyon rosszul jártak: édesapja - akinek nővérétől az aranylánc származott - első mérgében kiadta a parancsot a feleségének: azonnal vágjanak le minden kopasz nyakú kakashat, valamelyiknek a begyében biztos ott fogja találni a becses ajándékot. Az anya tehát föl tette a katlanra az üstbe a kopasztóvizet forrni, a férje pedig sorban metszette el az állatok nyakát: előbb a kopasz nyakú kakasokét, de amikor azok begyében nem találta Örszike a keresztet, sorra levágta a kopasz nyakú tyúkokat is, összesen vagy kilencet. És mivel ezidőtájt még nem volt villany a tanyán - vagyis nem lehetett a húst lefagyasztani -, hát egy hétig ették a csirkehúst: pörköltet meg töltött csirkét, mint nagy ünnepeken, és rántott combot. De jutott

KAKAS 1.

belőle még az arra járó öreg cigányasszonynak is, aki bizony alig győzött hálálkodni:

Áldja meg az isten a jóságáért, aranyos nagyságám! Nem kellett volna ám bíbelődnie a kopasztással! Máskor, ha ad tikot, drága, kezit csókolom, elviszem ám én és megkopasztom magunknak!

Honnan is tudta volna szegény, hogy bizony ezeket a tyúkokat az aranykereszt megtalálásának reményében kopasztotta fél éjszaka szegény anyuka!

A történetnek nincs happy endje: a kereszt nem került elő a kakasok begyéből - és Misi máig sem tudja, hogy ki volt a valódi „tettes”. Talán mégis a bakpulyka kapta föl?

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
